

בית הדין לעבודה או בית הדין לעובדים?

מאבקי עובדים על זכותם להתאגד, בקשות של ההסתדרות להשבתות וגם לא מעט עובדים שמבקשים סעד מפני מעסיק דורסני • בית הדין לעבודה נהפך בשנים האחרונות לזירה הכי סוערת בתחום יחסי העבודה בישראל והמאבק על דמותו נמצא בעיצומו

חיים ביאור

« **בינואר 2013 הטילה נשיאת בית הדין הארצי לעבודה לשעבר, נילי ארד, פצצה שהרעידה את עולם יחסי העבודה בישראל: השופטת רנה בתביעה שהגישה ההסתדרות נגד חברת פלאפון, בשל פעולות שזו נקטה לסיכול מהלכי ההתאגדות של אלפי עובדיה. הצדדים ציפו לעוד פסיקה שגרתית. ארד, מצדה, קבעה מסמרות שהפתיעו אפילו את ההסתדרות ואת המי-ליטנטיים שבין פעילי ההתארגנות, והגדירה מחדש את זכויות המתארגנים: לא זו בלבד שאסור למעסיק למנוע התכנסויות בתחומי החברה, לעקוב, לצלם או לזמן לשיחה עובדים היחשודים כמובילים – הוא לא יכול אפילו להביע את דעתו.**

“לבית הדין לעבודה הישגים רבים”, מסכמת עו”ד תמר גולן, מר מחית לדיני עבודה. למשל, הנהג שהשתרש שעל פיו צריך המעסיק לקיים שימוע לעובד לפני פיטורים, או אכיפת חוקי המגן שהתקבלו בשנות ה-50 וה-60, כמו חוק שכר מינימום חוק שעות עבודה ומנוחה. “ללא אכיפה בתחומים אלה היינו חיים בג’ונגל”, אומרת גולן, ומוסיפה שבתי הדין לעבודה החזיקו בו וכיססו את מונח ההטרדה מינית וקבעו ענישה ראויה. אך גם גולן מוטרדת מפסק דין פלאפון: “יש פה הפרה של האיוח בין המעסיק לעובד”, היא אומרת, “פסק הדין הזה היה צריך לתת למעסיק את הוכות לדבר, ולא לקשור את ידיו”.